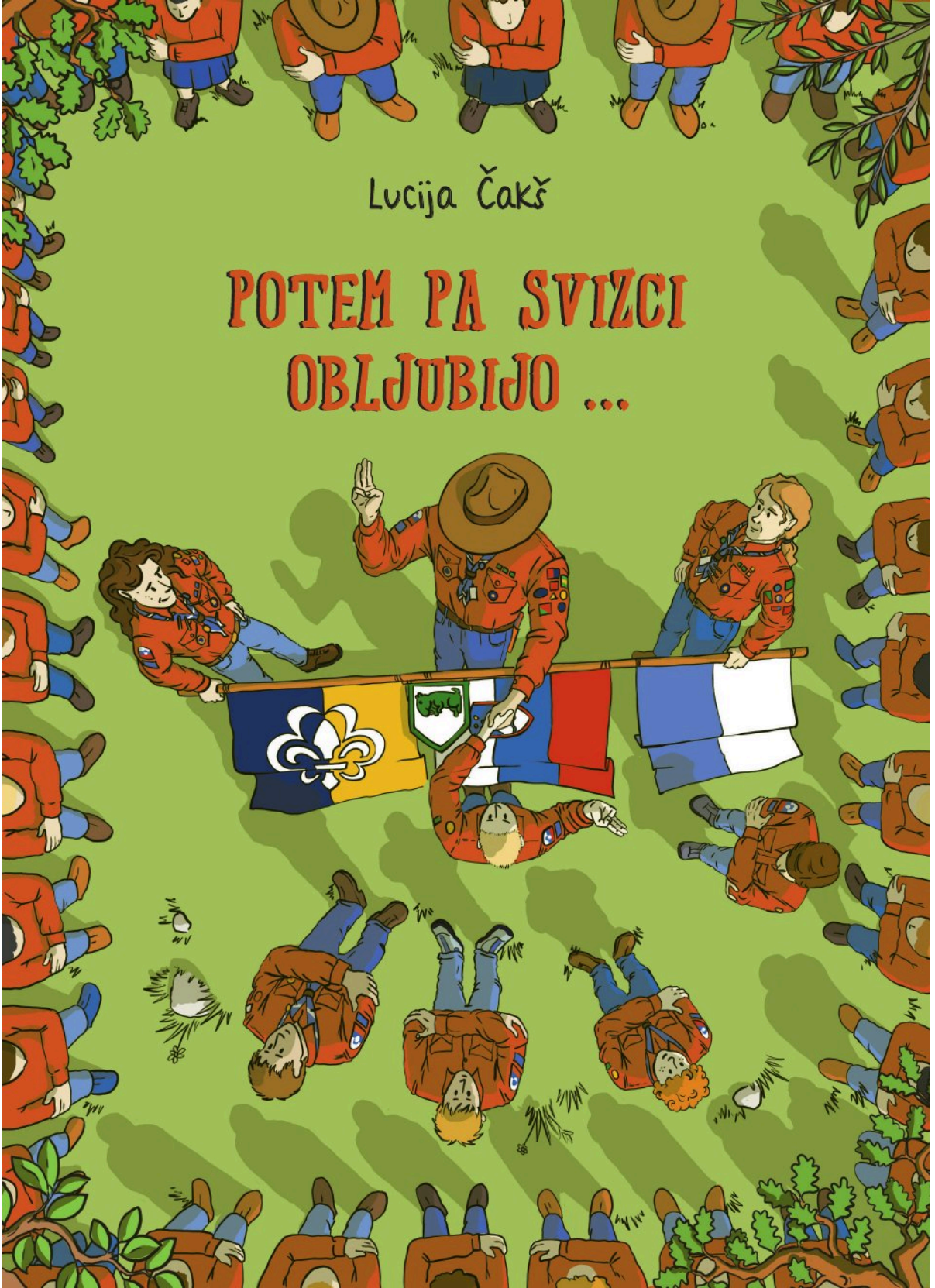
Lucija Čakš

POTEM PA SVIZCI OBLJUBIJO ...

Lucija Čakš

POTEM PA SVIZCI OBLJUBIJO ...

iskreni

Zavod Iskreni, Brezovica pri Ljubljani, 2026

Zlatemu Samotu,
mojemu malemu hišnemu inženirju,
ki skrbi, da zvečer vedno pomislim,
kaj bo naslednji dan za kosilo.

SLOVARČEK SKAVTSKIH IZRAZOV

Bobri (bobrčki) – starostna skupina skavtov, imenovana kolonija, običajno od 6 do 7 let, skrajšano BB

Četovodja – glavni voditelj čete

Klan – starostna skupina skavtov, imenovana tudi popotniki in popotnice, od 16 do 21 let, skrajšano PP

Kroj – skavtska uniforma. Opečnato oranžna srajca z našitki + temno modre hlače/krilo na pas in zaprta obutev. Skavti jo zagotovo nosijo vsaj na slovesnostih in uradnih dogodkih.

Kvadrat – ena od možnih oblik postavitve uradnega skavtskega zbora, ki velja za najslovesnejšo. Najpogosteje ga tvori četa, ob pomembnejših dogodkih tudi ves steg. V kvadratu veljajo jasna pravila, kje kdo stoji – glede na funkcijo v veji/stegu.

Izvidniki in vodnice – starostna skupina skavtov, običajno od 11 do 15 let, imenovana tudi četa, skrajšano IV

Rutka – cevasto zvit trikoten kos blaga, spet z različnimi obeski, ki ga skavti na skavtskih dejavnostih ves čas nosijo okrog vratu. Nanje pogosto pripenjajo lesene kljukice za perilo z različnimi napisi. Edini obvezni obesek je desetka rožnega venca. Vsak steg ima rutko v drugačnih barvah, ki imajo zanje poseben pomen.

Skupnost voditeljev – vsi voditelji v enem stegu, skrajšano SKVO.

Steg – lokalna skavtska enota. Imenuje se po kraju oz. območju, kjer deluje. Za imenom kraja sledi številka 1, če pa je v tistem kraju stegov več, ta ob imenu dobi naslednjo zaporedno številko (recimo, avtorica se je kalila v stegu Ljubljana 2).

Stegovodja – vodja stega, običajno hkrati voditelj tudi kakšne druge veje

Skavtska obljuba – kar skavt slovesno obljubi; zajema vrednote in načela, po katerih se skavti trudijo živeti. Kot znamenje dane obljube skavt dobi rutko, ki jo nato nosi na vseh skavtskih srečanjih.

Tvist – skavtska jed: redko, nekvašeno testo iz moke, vode in soli, ovito okrog palice in pečeno nad žerjavico

Veja – splošno poimenovanje skavtskih starostnih skupin

Vod – manjša, po spolu enovita skupina skavtov znotraj čete (v vodu je navadno od 5 do 8 oseb). Vsak vod je poimenovan po živali.

Vodnik – glavni (pogosto najstarejši) član voda

Volčiči – starostna skupina skavtov, imenovana krdelo, običajno od 8 do 10 let, skrajšano VV

1. POGLAVJE

Toliko vsega se je nabralo, da se mi bo kar zmešalo! je pomislil Anže, ko je kolesaril na srečanje vodnikov.

Deveti razred je bil tako zahteven, da se sploh ni videl iz testov in spraševanj. Na živce so mu šle plesne vaje za valeto, ki so jih imeli vsak petek. Pa še skavti so mu pobrali ogromno časa in energije. Voditelju Gašperju je po telefonu obljubil, da tokrat na vodniški sestanek pride pol ure prej, da se bosta pogovorila o vsakem od štirih Svizcev, ki se pripravljajo na skavtsko obljubo.

»Sej nočem bit prezahteven, ampak nisem prepričan, da so vsi že čisto pripravljeni, da dobijo rutko,« je sproščeno navrgel. »Rad bi slišal še tvojo oceno.«

Gašper ni zvenel ne jezno ne strogo, a Anžetu je vse od tega telefonskega pogovora v želodcu obležala skala skrbi, ki je ni odvalilo nič – niti res naporna kolesarska tura niti odlično in obilno kosilo. Pogovora ga je bilo nepopisno strah.

Da z Nežo vse od zimovanja skoraj nista govorila, njegovim živcem pred vodniškimi srečanji vsekakor ni pomagalo. Vsak njegov poskus preko sporočil je ignorirala, v živo pa mu je bilo preveč nerodno, da bi načel kak pogovor. Celo za pozdrav je komaj zbral pogum, pa še takrat je ni pogledal v oči.

Razumel je, zakaj je jezna nanj. Ali pa vsaj užaljena. Lahko ji je celo priznal, da upravičeno. Pred vsemi Svizci zanikati, da mu je

všeč, je bila res otročja poteza. Ni pa pričakoval, da se bo še tedne in tedne ob njem držala, kot da je pravkar ugriznila v limono.

Priklenil je kolo in stekel v župnišče, čeprav ni zamujal. Ni hotel, da bi ga Gašper čakal. A skavtska soba je bila še zaklenjena.

Niti minuta ni minila, pa je Anže že globoko zabredel v skrbi, kaj mu bo četovodja rekel. *Da ne bo na koncu trdil, da po njegovem nobeden izmed mulcev ni dovolj pripravljen, in bom moral naslednje leto skozi ves proces še enkrat. Na letošnjih obljubah pa bom stal ob strani kot kak tepec, medtem ko bodo ostali vodniki svoje novince vodili k obljubi ...*

Neža mu je pred časom, ko sta bila še v dobrih odnosih, oponesla, da vedno pričakuje najbolj katastrofalen izid in si v glavi nariše najbolj črn scenarij. Seveda ji ni priznal, da se strinja! Je pa kasneje pomislil tudi, kakšna ironija je, da mu glede tega pametuje ravno ona. Ki je ista. *Na žalost ji zdaj tega ravno ne morem reči. Ker itak ne govoriva.*

Iz temnih misli so ga zbudili koraki.

»Kje si, voluhar!« je pozdravil Gašper in odklenil vrata.

»Tam, kjer sem obljubil,« je brezvoljno odzdravil Anže.

Hvaležen je bil, da je četovodja dojel namig in takoj prešel k bistvu.

»Torej, kakšna je tvoja iskrena ocena? A so tvoji voluharji pripravljeni na obljubo?« je vprašal, ko je še sedal za mizo v skavtski sobi.

»Mislim, saj imajo še nekaj časa, a ne?« je pohitel Anže in sedel nasproti. »Po moje bi se jih do konca aprila dalo ustrezno pripravit.«

»Sem vesel, da tudi ti tako misliš,« je kimal Gašper. »Mislim, da še za nobenega ni prepozno.«

Anže si je že skoraj oddahnil, ko je Gašper ponovno poprijel: »Ampak, glede enega me pa še posebej skrbi.«

»Erika?« je bleknil Anže in v isti sapi planil v bran najmanjšemu Svizcu. »Res je svojeglav in vem, da je na zimovanju naredil celo štalo, ampak v resnici ga vidim kot najbolj zanesljivega skavta

v vodu. Probleme dela kvečjemu zato, ker po njegovem mnenju ostali vsega ne jemljemo dovolj resno. Ker je po njegovem vse premalo zahtevno.«

Gašper se je zahahljal. »V redu je, ustavi konje. Niti slučajno nisem mislil njega.«

»Še dobro, ker on je še najbližje temu, kar naj bi bil podvodnik ... Predvsem, ker nikoli ne manjka. Ampak ne misli, da mene moti, da Miklavž pride samo na vsak drug sestanek. Sicer sem mu povedal, da nisem prepričan, če bo sploh imel dovolj udeležbe za poletni tabor. Ampak s srcem je pa zelo pri stvari. Itak ima tudi sestri v četi. Pa če sem za koga prepričan, da se bo res naučil vse zakone na pamet, je to on.«

»Tudi na Miklavža nisem ciljal ...« se je namuznil Gašper. »A ti lahko … « A ga je vodnik Svizcev spet prekinil.

»Ampak Tristan je zelo zagrabil! Pa tako pozoren je. Edini ve, kdaj ima kdo rojstni dan in kaj bi mu lahko podarili. Res je, da stalno zavija z očmi in se dela, da mu je kaj čisto odveč, ampak vidim, da mu skavti dejansko veliko pomenijo. Sploh odkar sta se z Miklavžem tako spoprijateljila ...«

»Česar pa ne bi mogel reči za drugega bratranca,« je tokrat Gašper prekinil Anžeta.

»Jernej?!« se je začudil Anže. »Ampak njegova mama je bila ful dolgo aktivna v našem stegu!« je protestiral.

»To nič ne pove,« je odmahnil Gašper. »Njemu je vse samo en tak velik štos. Pa važno, da se imamo fino. A ni res?« Priprl je oči in se zastrmel v vodnika Svizcev.

Ta ni vedel, kaj naj reče. Če bi hotel biti iskren, bi moral pritrditi, pa ni hotel reči ničesar slabega o preklastem fantu.

Ko je le predolgo mencal, mu je Gašper prišel naproti: »Lej, sej jaz ne pričakujem, da mi boš rekel, kolk je grozen. Zanima me samo, a si tudi ti opazil, da je mulc še precej otročji.«

Ker je ob tem Anže le globoko zavzdihnil, je Gašper odločno nadaljeval: »In predvsem me tudi zanima, a bi se mu v tem času do obljub dalo dopovedat, da skavti niso samo nek hec, kjer se zabavamo. Da bo obljubil nekaj za do konca življenja. Da rutka ni nekaj samoumevnega, ampak velika čast.«

Anže je globoko vdihnil, pokimal, da ja, se mu zdi, da se da, in nato s sklonjeno glavo obljubil, da se bo potrudil.

»Bi rad, da še jaz govorim z njim?« ga je previdno vprašal voditelj, a je v odgovor divje odkimal. *Mah, to bom pa že zmogel sam!*

Potem se je Gašper razgovoril še o zanimivem tabornem prostoru, o katerem razmišljata z Marijo za poleti in sta ga šla pred kratkim pogledat. Anže je bil navdušen, da mu zaupljivo razlaga svoje načrte. Počutil se je pomembnega.

Dokler ni vstopila Neža.

Takrat je zmrznil. Voditelj je skušal v pogovor zaplesti še dekle, a je le skomigovala.

Še dobro, da je prostor kmalu za njo s svojim klepetom napolnila voditeljica Marija.

Prihod Tamare in Frana je napovedal glasen krohot na hodniku. Vodnica Zeber se je smejala, še preden je vodnik Risov šalo povedal do konca. Anže bi ga boksnil od zavisti. *Ko bi le znal jaz takole nasmejati Nežo!*

Posedli so okrog mize, zmolili molitev vodnikov, nato pa je Marija navdušeno razdelila knjižice, ki jih je izdelala za vsakega letošnjega obljubnika. V njih so bile različne spodbude, naloge, ki naj bi jih opravili, pa tudi prostor, da si zapišejo svoje misli ob vsakem skavtskem zakonu in kaj jim pomeni. V zadnjem mesecu naj bi jim bile v pomoč pri intenzivnejših pripravah na obljube. V resnici se je Anžetu zdelo, da bodo predvsem zelo priročen vir za voditelja, da vsaj malo vidita, kako obljubniki sploh razmišljajo.

Anžetu je bilo žal, da nihče ni izdelal takšne knjižice zanj, ko se je on pripravljal na obljubo. Malo težko pri srcu pa mu je bilo tudi, ker sta dekleti dobili vsaka eno, Fran dve, on pa je v nahrbtnik spravil kar štiri.

»Imate kakšno idejo za preizkušnjo za svoje novince na obljubah?« je vprašal Gašper.

»Ja, kakšno nagravžno papico jim bomo namešal, pa jo bodo moral pojest vsaj tri žlice, če ne, ne bo rutke!« se je škodoželjno režal Fran.

»A niso ta basanja ta malih z nekimi nagnusnimi čorbami že čisto preživeta?« je prvič ta večer spregovorila Neža.

Marija je prikimala: »Se strinjam. Moralo bi biti nekaj častnega. Nekaj, za kar se morajo potruditi in jim da občutek, da so res del čete, da tudi oni lahko nekaj prispevajo.«

»Mogoče bi lahko neko nalogo vezali na veliko igro – da jo lahko opravijo samo tisti, ki bodo naslednji dan obljubili,« je rekel Anže. Vsi so se zastrmeli vanj, tudi Neža. Nervozno si je segel v lase in dodal: »Saj verjetno je neumna ideja ...«

»Ne, ne, super ideja je!« ga je spodbudil Gašper.

»Tudi meni se zdi,« je prikimala Marija. »Samo da velike igre nimamo še čisto sestavljene.«

»Kaj bo sploh tema obljub?« je Fran poskusil srečo.

»Mucek, to boš izvedel pa na licu mesta, tako kot vsi ostali,« se je zvito namuznil Gašper.

Ko je Neža po sestanku pešačila domov, je jezno brcala kamenček po pločniku pred sabo. Iz ure in pol, ki se jo je vsak teden najbolj veselila, so vodniška srečanja po novem letu postala čas, ki se ga je

najbolj bala. Vsak pogled na Anžeta jo je bolel. *Kako lahko po vsem, kar sva skupaj doživela, tako prešerno oznani, da med nama ni nič?!*

Sprva je še mislila, da govori resnico in da si je le ona njun odnos predstavljala kot nekaj več. Nato je nekajkrat okorno skušal načeti pogovor prek SMS-ov in zasebnih sporočil. Ni mu odgovarjala, jasno! Ker so bila vsa sporočila precej bedna, predvsem pa, ker nobeno ni vsebovalo čudežne besedice 'oprosti'. Je pa vsaj ugotovila, da mu očitno vendarle je nekaj do nje. A je žal prevelik froc in ne zmore niti priznati, da je med njima nekaj več, kaj šele, da bi znal premostiti zadrego, ki si jo je sam zakuhal.

Enkrat se je čez njega razgovorila Terezi, saj je vedela, da mu bo po tem mlajša sestra gotovo spustila kako pasivno-agresivno sporočilo prek omrežij.

Sicer, če je čisto iskrena, ga je sprva nameravala ignorirati za vse večne čase. Tudi če bi se opravičil, mu nikdar več ne bi pustila blizu.

A je to z vsakim vodniškim srečanjem postajalo težje. Za mizo v skavtski sobi jih je bilo samo šest. Včasih so si morali vodniki tudi izmenjevati mnenja. Ali skupaj rešiti kakšno uganko. Se iti kakšno igro. Pri čemer je bil Anže edini, ki je kadarkoli izustil karkoli pametnega, za razliko od Frana, ki je premogel le butaste šale, in Tamare, ki se mu je ubogljivo smejala.

Vse pogosteje se je Neža zalotila, da med srečanji strmi v Anžeta, ko si kaj zapisuje, tuhta ali je osredotočen na kaj drugega. Ko je prepričana, da je ne bo opazil, pač.

Le da jo danes je. Nenadoma je dvignil pogled iznad zvezka in ga zapičil naravnost v njene oči. Neža se je zasačeno nasmehnila in pogledala stran.

In zato je tokrat z vodniškega sestanka za spremembo pešačila domov jezna bolj nase kot na sovodnika. *Zakaj mora biti tako presneto prikupen, da ga niti prezirati ne morem v miru?*

2. POGLAVJE

Na sončno sobotno dopoldne je pri vratih stanovanja dvojice Kovač pozvonilo.

Tristan se je pognal k domofonu.

»Kam se ti pa tako mudi?« je mama dvignila obrvi iznad tipkovnice.

»Nekoga čakam,« je rekel Tristan in že pritiskal gumb za odpiranje vhoda v blok. Minuto kasneje je nekdo potrkal s tolkalom.

Pred vrati je stal Miklavž, z rokami v žepih in nasmejan do ušes: »Greva?«

»Mami nisem še nič rekel,« je šepnil Tristan. »Zdelo se mi je bolj verjetno, da bo pristala, če se spet enostavno narišeš na vratih.«

In že se je izza pisalne mize zaslišal glas: »Kdo pa je?«

»Žavži!« je Tristan zavpil nazaj.

Liza, z lasmi v tesnem čopu, je stopila sinu ob bok in premerila obiskovalca.

»Miklavž Miklič, pozdravljen,« je rekla in mu ponudila roko.

Miklavž se je prijazno nasmehnil in ji stisnil dlan: »Gospa Kovač, saj sem vam že stokrat rekel, da me lahko tudi vi kličete Žavži!«

Kotički ustnic so ji rahlo trznili v nasmešek: »Drži. Res si mi.«

»Grem lahko z njim ven, mami?« je vprašal Tristan.

»Si naredil nalogo za slovenščino?«

»Sem.«

»Si vadil kitaro?«

»Sem.«

»Si posesal sobo in pobrisal prah?«

Od Tristana je terjalo nepopisen napor, da se je zadržal in ob tem ni zavil z očmi. Raje je rekel le: »Lahko preveriš, če želiš.«

»Kaj praviš, da bosta počela?« se je obrnila k Miklavžu.

»Opazovala bova ptiče,« je vskočil Tristan in po zraku pomahal z daljnogledom.

Miklavž se je še bolj široko nasmehnil in škrlatno zardel.

Liza je počasi pokimala in rekla: »Prav. Lepo se imejta. Pa do dveh bodi doma!«

»Ojej, kako naj ga zdaj ubijem?!« je v paniki kriknil Miklavž in divje pritiskal na neko tipko Tristanovega telefona.

»Z druge strani moraš!« je odvrnil Tristan, prav tako sklonjen nad svoj telefon.

»Če pa ...«

»Še enkrat probaj!«

»Ne morem!«

»Daj meni!« je zavpil Tristan in mu iz rok izpulil telefon, a je bilo že prepozno. Zvok je naznanil, da je umrl.

Fanta sta sočasno spustila razočaran vzdih, nato pa se spogledala in zasmejala.

»Ej, res hvala ti za tole!« je Miklavž pogledal prijatelja. »Doma telefona še pogledat ne smem.«

»Dobro ti gre! Še bolj zabavno je sicer, če bi igrala drug proti drugemu prek interneta ...« Skomignil je in Miklavž se mu je v odgovor kislo nasmehnil. *Glede tega žal nimam kaj.*

»No, upam, da bova enkrat lahko,« je poln upanja zaključil Tristan. Z mislimi je odtaval in nekaj časa sta prijetno molčala, v senci, na klopi ob peščeni poti, po kateri je od časa do časa prineslo kakšnega sprehajalca.

Miklavž je prekinil tišino: »A greva še eno?«

»Ne vem, če imava čas,« je zavzdihnil Tristan in pogledal na uro.

»A misliš, da je tvoja mami nasedla, da opazujeva ptiče?« je vprašal oranžnolasec in se popraskal za ušesom.

»Iskreno povedano se mi zdi, da nekaj sumi. Ali pa vsaj ne verjame, da res opazujeva ptiče. Ker me je zadnjič spraševala o pticah pevkah in pticah selivkah in ugotovila, da nimam pojma,« je namrščen priznal Tristan. A že čez hip se je namuznil: »Ampak očitno si ji dovolj všeč, da to dopušča. In njej je redko kdo všeč, verjemi mi!«

Miklavž se je v zadregi zahahljal.

Tristan pa ga je prijateljsko dregnil in oznanil: »Ampak meni je najbolj pomembno, da nič ne sumi glede tistega drugega. Kar me spomni na še en opravek ...« Odklenil je telefon, poklical mamo in jo dal na zvočnik.

Javila se je po drugem zvonjenju: »Tristan! Je vse v redu?«

»Vse v redu, mami, ampak ... Miklavž mora zdaj domov. Spremil sem ga, pa me je njegova mama spet povabila na kosilo. Lahko, prosim, ostanem?« Stišal je glas, da bi zvenel čim bolj zaupen: »Ne zdi se mi vljudno, da bi zavrnil povabilo.«

»Hmmmm ...« je mama dolgo tuhtala. »Saj vejo, da ne ješ mesa, kajne?«

»Ja, mami, sem jim že večkrat povedal,« je rekel Tristan in pomežiknil Miklavžu.

»No prav, pa ostani. Ampak najkasneje ob treh bodi doma!«

»Velja, mami. Hvala,« je rekel tiho, nato pa prekinil in s pestjo sunil v zrak: »To!« Skočil je na noge: »Greva!« in skoraj stekel po poti, v smeri Miklavževe hiše.

»Saj je v redu, no, tako zelo se nama pa spet ne mudi,« se je zasmejal Miklavž. *Šnicli ne bodo nikamor pobegnili.* A je ob misli na mamine dunajce vseeno tudi sam malo pospešil korak.

Tristan je splakoval posodo in Miklavž jo je zlagal v stroj. Zelenooki Svizec se sam pri sebi ni mogel načuditi količini umazane posode, ki ostane za kosilom šestčlanske družine.

A pospravljanje jima je kljub temu hitro minevalo, saj Miklavžu kar ni zmanjkalo vprašanj o vseh mogočih igricah.

»A jo lahko igraš na telefonu?« je ravno vprašal, ko je v dno stroja polagal gromozanski lonec, v katerem se je kuhal krompir.

»Mislim, lahko ... Ampak na računalniku je bistveno boljša izkušnja, ker imaš večji zaslon, bolj pregledno je. In določene funkcije veliko lažje vodiš z miško kot prek zaslona na dotik,« je skomignil Tristan in mu podal še splaknjeno ponev.

»Enkrat, ko boš sam doma, bi mogoče lahko probala pri tebi, na tvojem računalniku igrat ...« je začel Miklavž, a je umolknil, saj je v kuhinjo prineslo Terezo.

Obstala je in se zasrepela v brata.

»Na njegovem računalniku bi probala igrat kaj?« se je pozanimala.

»Eno vojaško strateško igrico,« je mirno odvrnil Tristan, ob čemer je Miklavž zardel do konic ušes in široko razprtih oči opazoval, kako se bo sestra odzvala.

Tristan je hitro dojel, da ga je polomil. Ne le po Miklavževem odzivu, temveč tudi po zadovoljnem Terezinem nasmešku. Prekrižala je roke in se leno naslonila na hladilnik.

»Eno vojaško igrico, kaj?« je ponovila. »In predvidevam, da mami tega ne ve?«

»Seveda ne ve!« je šepetaje kriknil Miklavž.

»Ti pa ji tudi ne boš povedala,« je mirno, kot da jo o tem le obvešča, dodal Tristan.

»Predvidevam, da tudi tvoja mama ne ve,« je Tereza uperila prst vanj, »da po novem ješ meso.«

»Dovoli, da ga jem, če mi ga ponudijo na obiskih,« se je Tristanu laž kar preveč zlahka skotalila z jezika. Malo ga je vendarle zapekla vest, zato je dodal: »Nevljudno je zavrniti, kar ti ponudijo.«

Tereza je kimala, še vedno s prekrižanimi rokami, in sklenila: »Če je to res, sem jaz šolski avtobus.«

Tristan je že odprl usta, da bi ji vrnil kakšno pikro, a se je Miklavž takoj predal: »Prosim, Tereza, ne naju povedat!«

Tristan je zavil z očmi. *Bučman! Pa je vse spridil ...*

Terezi so se strupeno zaiskrile oči: »In kaj dobim za to?«

Svizca sta se spogledala. Miklavž je skomignil in zagrizel v kožo ob nohtu kazalca. Tristan žal ni imel pojma, kakšna je cena za sorojenčev molk. *Naj ji kupiva nakit ali ličila? Tereza se ne zdi takšne vrste punca, ki bi ji to kaj dosti pomenilo ...*

»No, se bom že česa domislila!« je rekla požrešno, ko se je tišina kar vlekla, se zahahljala in jima požugala: »Dolžna sta mi veliiiiko uslugo.« Nato je odkorakala iz kuhinje.

Sva jo pa poceni odnesla, si je mislil Tristan. A pogled na Miklavžev bledi obraz mu je dal slutiti, da mu menjalni tečaji uslug med sorojenci očitno res niso jasni.

3. POGLAVJE

Anže je spet pred župniščem priklepal kolo, čeprav je rahlo deževalo.

Erik je, kot vedno, že čakal.

»O, lej ga, Banananjam!« je veselo pozdravil albino Svizca.

Njihov klic z zimovanja se ni prijel, je pa Erik postal bogatejši za vzdevek.

Anže mu je omenil, da se bodo na sestanku spet pripravljali na obljube. Nato pa je, ker je že poznal Erikov prezir do kramljanja, umolknil. Naslonjena na zid z ramo ob rami sta se zazrla proti vhodu na dvorišče pred župniščem, od koder naj bi se prikazali še ostali.

Saj je kar pomirjujoče samo molčati s temle fantom. Čeprav bi bil pripravljen mastno plačati, da bi mi sam od sebe povedal, kaj se mu plete po glavi, je razmišljal vodnik.

Ko so se končno nabrali (bratranca sta spet z zamudo poskakala iz Martinega avta), se udobno namestili v topli skavtski sobi in zmolili, je Anže na plan potegnil štiri knjižice *Pot do obljube*.

»Tole sta voditelja sestavila, da se boste lažje pripravili na obljube. Notri je napisan potek ceremonije obljube in barvno označeno, kaj boste morali povedati skupaj in kaj sami, pa take stvari.«

Ker so se vsi štirje fantje zatopili vsak v svoj izvod, je raje utihnil. *Bodo že vprašali, če jih bo kaj zanimalo.*

In so res. Najprej Erik: »Tu si moramo zapisovat neke misli o skavtskih zakonih ... Kaj pa praktično znanje, ne bodo nič preverjali?«

»Saj bodo prej še izpiti,« mu je zagotovil Anže.

»Komu bo pa naše pisanje na vpogled?« je Tristan nagubal obrvi.

»Meni in voditeljema,« je vodnik pohitel z odgovorom, v upanju, da ne bo kompliciral. Ni bil prepričan, koga Tristan bolj prezira – Gašperja ali Marijo.

»Sej ni take panike, če ne bomo znal lih čist vseh zakonov na pamet, a ne?« se je zahahljal Jernej, ko je ugotovil, da je recitiranje skavtskih zakonov del ceremonije.

»O, ja, jih boste kar znali!« je pribil Anže.

»Vse? Po vrsti?«

»Boljš zate, da po vrsti!«

»Ampak men je mami rekla, da njej za obljubo ni bilo treba znat na pamet čist vseh zakonov, ker so jih itak recitirali vsi skupaj, v en glas,« je Jernej še kar vztrajal.

»Veste kaj,« je Anžetu prekipelo, »vsi štirje boste morali zelo garat, če boste hoteli bit aprila pripravljeni na obljubo. Tako da izvolite,« vstal je, »če kdo od vas raje ne bi obljubil, se potem obljube držal in postal del velike skavtske družine za vse življenje,« napotil se je k vratom in jih odprl, »je zdajle vrhunska priložnost, da to pove!« Z dlanjo je pokazal na hodnik: »In lahko kar gre.«

V sobi je zavladala popolna tišina.

»Dobro, saj smo dojeli. Ni treba, da si tako melodramatičen,« jo je prvi presekal Tristan.

»Okej, samo da se razumemo,« je zamomljal Anže, zaprl vrata in spet sedel. Od tod je sestanek tekel brez težav.

Eriku se je ob poslušanju o obljubah zaletelo pri tistem delu, da bo ceremonija obljube med mašo, h kateri so vabljeni tudi starši in sorodniki. Ni se mu zdela dobra ideja, da bi kdorkoli spoznal njegovega očeta. Še slabše pa se mu je zdelo, da bo na obljubah, kjer bodo zbrani vsi starši, postalo neznosno očitno, da tam ne bo njegove mame. A zaradi informacije 'domov se peljete s starši' je sprevidel, da se bo temu dalo izogniti le na en način.

Pač ne bom šel na obljube. Tako vsaj ne bo nobene drame. Skoraj bi mu odleglo.

Ko je doma premleval svojo odločitev, je najprej z olajšanjem ugotovil, da se datum obljub pokriva z mednarodnim turnirjem taekwondoja v Sarajevu. Da bo oče vsekakor zahteval, da gredo tja, in za obljube ne bo hotel niti slišati.

A potem ga je zadelo, da brez obljube ne bo dobil prave, odrasle rutke. Take večbarvne, s trakom. Da bo v tem primeru moral še eno leto na vseh srečanjih, izletih in taborih sramotno nositi svojo enobarvno, volčičjo rutko.

Tega pod nobenim pogojem ni bil pripravljen trpeti.

Moral je ukrepati!

Priplazil se je v dnevno sobo in opazoval očeta, ki je ležal na kavču in drsal po telefonu. Opravičil se mu je, da ga moti. Ni se razjezil, kar se mu je zdel dober znak.

»Oče, ali obstaja kakšna možnost, da bi izpustil turnir aprila? Ravno takrat imamo obljube s skavti in bi res rad dobil rutko.«

Oče se je zamišljeno pogladil po bradi, kot da ne razume: »Ampak saj že imaš skavtsko rutko!«

»Samo tako, otroško, ne ta prave,« je zaničljivo odmahnil Erik. »Pravo dobiš šele, ko si star enajst, ko prideš v četo.«

»Hja, na turnir moraš iti, saj veš. Letos boš prvič v višji kategoriji, moraš se izkazati. Kolikokrat sem ti rekel, da je to prvi mednarodni turnir, kjer sem jaz dobil zlato?«

»Saj zlato lahko dobim še drugje, obljube so pa samo enkrat na leto!« je proseče pohitel Erik.

A očetov obraz je otrdel: »Fant, a mi ti jezikaš?«

»Ne, oče,« je Erik hitro odkimal in pobesil pogled.

»V Sarajevo greš, pa pika!«

Erik je sklonil glavo, pokimal in se nasploh pretvarjal, da razume in se strinja.

»Bert gre tudi. Super se bomo imeli!« je oče rekel skoraj veselo, v Erikov hrbet, ko je ta že odhajal.

Super se bomo imeli?! Sigurno, ja! si je mislil poparjeno. Čeprav se je zavedal, da ni oče niti enkrat povzdignil glasu in jo je v bistvu še poceni odnesel.

V sobi je sedel na tla in se naslonil na vrata. A še preden bi uspešno potonil v melanholijo, je dobil res vrhunsko idejo.

Tristan se je iz izkušenj hitro učil. Čeprav je bil šele marec, se mu je zdelo modro, da temo o vikendu obljub z mamo načne takoj, ko se vrne s skavtskega sestanka. Sploh glede na to, da naj bi na koncu tja prišli tudi starši.

»O, Tristan, si doma,« je rekla mama iznad elektronskega bralnika.

»Živijo, mami!« je zaklical iz kopalnice, kamor je zavil najprej.

»Kako je bilo pri skavtih?« je vprašala kar v zaprta vrata.

»Upam, da ne boš pobesnela,« je začel, ko se je končno prikazal v dnevni sobi.

Ob teh besedah Liza Kovač ni le odložila bralnika, ampak je tudi sedla bolj pokonci: »Kaj je spet?«

»Nič ni narobe,« je vzdušje miril Tristan. In po svoje se mu je zdelo kar koristno, da mama pričakuje kaj groznega, saj bo tako lažje sprejela, kar ji ima povedati. »Samo … en vikend v aprilu bom šel spet nekam s skavti.«

Liza je vdano zavzdihnila in se pogreznila v kavč. »Kaj bo pa tokrat na urniku?«

»Imeli bomo obljube.« Tristan ni nadaljeval, saj je upal, da mama izraz pozna še iz skavtskih časov tete Marte.

A je bila takoj spet vsa našpičena: »Kakšne obljube?!«

»Da postaneš pravi skavt in dobiš rutko, moraš dati skavtsko obljubo,« je mirno pojasnil Tristan. V mislih pa tako zavil z očmi, da je skoraj videl lastne možgane.

»Te neugledne rutke,« se je namrdnila mama. »Marta jo je vedno svaljkala okrog preznojenega vratu in nikoli je ni oprala.« Nato se je domislila: »In kdo bo letos obljubil?«

»Vsi ta novi. V našem vodu poleg Žavžija, Jerneja in Erika tudi jaz.«

»Ti ... boš obljubil?« je ponovila počasi.

»Ja, bojda. V slovesni ceremoniji ...« je rekel Tristan in že hotel seči v nahrbtnik po knjižico, ki jo je ravno prejel, a ga je mama prekinila.

»In k čemu te bo zavezovala ta skavtska obljuba?«

»Emmm ... Ne vem še,« je priznal.

»Ne veš?! Cel vikend si boste vzeli, da boste v neki slovesni ceremoniji nekaj obljubili, pa sploh ne veš, kaj? A pa veš vsaj to, da so dane obljube resna zadeva?« je vzrojila mama.

Tristan je zavil z očmi, prekrižal roke in globoko zavzdihnil. *Ne vem, zakaj sem presenečen. Saj sem kar pričakoval, da bo kompliciral. Glede hrane ali da ne smem vzeti noža ... Ampak res si niti slučajno nisem mislil, da zaradi tega.*

Z mamo sta se nekaj trenutkov merila z grdimi pogledi. Prvi je popustil Tristan: »Prav, no.«

Iz nahrbtnika je potegnil knjižico, a je ni izročil mami, temveč je sedel v fotelj nasproti nje in polistal. »No, takole pravi obljuba: da se bom trudil služiti Bogu in domovini, pomagati bližnjemu in izpolnjevati skavtske zakone.«

Liza Kovač je prhnila. »Služil boš Bogu in domovini? Kakšne konservativne nebuloze!«

Tristan tega ni komentiral. *Meni zveni častno, njen problem, če tega ne razume.*

Ker ji ni uspelo izvabiti odziva, je Liza špiknila še drugače: »Kaj pa zapovedujejo ti skavtski zakoni, da se jim želiš zavezati za vse življenje?«

Tristan je priprl oči in mami poslal najbolj zaničljiv pogled, kar jih je premogel.

»Glej, pač ne vem, kaj vas tam učijo!« je ta v znak predaje dvignila dlani. »Z mojega vidika nič kaj preveč pametnega.«

Tristan se je namrdnil, polistal po knjižici, se odhrknil in prebral: »Skavt si šteje v čast, da si pridobi zaupanje.« Dvignil je pogled in usločil obrv.

»Prav, priznam: ta ni tako slaba,« je nerada priznala mama, spodvila noge in segla po kozarcu na klubski mizici. »Beri naprej.«

»Skavt je zvest Bogu in domovini,« je nadaljeval Tristan. Liza Kovač je zavila z očmi.

»Skavt pomaga bližnjemu in naredi vsak dan vsaj eno dobro delo,« je bral.

Ob čemer je mama šinila pokonci. »A vidiš! Tega jaz na tvojem mestu že ne bi obljubila. Kako lahko pri enajstih obljubiš, da boš vsak dan do konca življenja naredil vsaj eno dobro delo?«

»V redu, mami, no, saj verjetno me ne bo ravno kakšna skavtska policija lovila in preverjala, ali sem ta dan že opravil dobro delo.«

»Ha!« je plosknila, kot da je zmagala, in uperila kazalec vanj. »Potem pa tega ne moreš obljubiti.«

Tristan je zavzdihnil, vstal in odšel v svojo sobo. Po tem maminem teženju bi z veseljem postrelil nekaj pikslastih vesoljcev.

»Bom poklicala Marto. Mogoče pa obstaja možnost, da si pri skavtih, tudi ne da obljubiš kup neumnosti, ki se jih itak ne boš mogel držati,« je zasikala Liza, bolj sebi kot sinu.

Marta se je razveselila sestrinega klica. A pri najboljši volji ni razumela njene dileme: »Kaj bi pa lahko bilo slabega iz tega, da obljubi nekaj plemenitega?«

Lahko bi vedela, si je mislila Liza Kovač. *Za Marto je svet tako preprost.*

»Ne vem, kako naj to rečem. Ni mi všeč, da se Tristan s teh prenočevanj teh prenočevanj s skavti vedno vrne nekako objesten.«

Marta se je grleno zakrohotala. »Dej, Liza, no, Tristan ne bi znal bit objesten, pa če bi se še tako potrudil!«

»Tega ne moreš vedeti! Saj ne živiš ti z njim. Pa ne reci mi, da nisi opazila, da se oba z Jernejem, kadarkoli se vidita, dereta neke trapaste parole, ki so si jih izmislili s temi fanti. To je tako agresivno! Da niti ne omenjam, kako butasto je, da je skupina najstniških fantov poimenovana Svizci!«

»Kot prvo: to ni nobena skupina, ampak je vod.«

»No, kakorkoli ...«

»In vodi se vedno imenujejo po živalih. Svizci je še vedno bolje od volov ali pa deževnikov! Kot drugo pa ... V puberteti so, no, Liza. Kaj si pa pričakovala? Da bo Tristan prvi primerek moškega spola, ki bo čez to obdobje odplesal kot baletka?«

»Nič nimam proti, če se enkrat na teden druži s temi neotesanci. Da bi se jim zavezoval s kakršnokoli obljubo, pa mi res čisto nič ne diši, če sem iskrena.«

»Pa dej, sej to spet ni tako zelo resno!«

»A nisi tudi ti dala te obljube?«

»Sem. Pa kaj?«

»In, narediš vsak dan vsaj eno dobro delo?«

»Ne štejem ravno vsakega dobrega dela, ki ga storim. Sem prepričana, da kakšen dan ne naredim nobenega, zato pa kak drug dan naredim štiri, recimo,« je odmahnila starejša sestra. »Ne razmišljam ravno vsak večer pred spanjem, ali sem ta dan izpolnjevala vseh deset skavtskih zakonov, če veš, kaj hočem rečt.«

»Pa se sploh še spomniš, kateri so?« je preverila mlajša.

»No ...« Marta se je zahahljala. »Če sem iskrena, jih zdajle iz glave po moje ne bi znala vseh naštet. Sploh pa ne po vrsti!«

»A vidiš!« je rekla Liza zmagoslavno.

»Ampak!« je vskočila Marta. »Še vedno pa vem, da je osmi moj najljubši. Skavt si žvižga in poje v težavah. Večkrat, kadar me kaj skrbi, se spomnim nanj in mi je lažje.«

Tebe pa res kdaj kaj skrbi, ja, si je mislila Liza in se poslovila z besedami: »Bom poklicala še tega voditelja Gašperja. Me zanima, kaj bo on rekel.«